

**ÄVEN SNÄLLA KAN VARA
ALKOHOLISTER**

ELLER

MEDBEROENDE IGEN

av
Anette

UPPVÄXTEN

Jag är uppvuxen på 60-talet i ett litet villasamhälle där allt kändes tryggt och fridfullt. Där fanns mjölkaffär, tobaksaffär, tyg-, järn-, fisk- och mataffär. Och bibliotek, post- och samlingslokal, där jag gick i söndagsskola och dansade balett. På baksidan av vårt hus fanns vikingagravar. Där lekte vi indianer och cowboys och ”red” upp och ned för gravkullarna.

Det var en spännande plats, men ändå trygg, då jag hela tiden kunde se vårt hus. Ibland gömde jag något fint, som ett smycke, en sten eller en fin pärla i en ask under en stubbe. Senare letade jag fram asken igen, medan jag fantiserade om att jag hittat en skatt. Det fanns inte många barn i min ålder i kvarteret så jag fick vara påhittig på egen hand.

Min mamma var hemmafru och pappa hade verkstad i husets källare, så det fanns alltid någon hemma. Ibland var jag med pappa i verkstaden och klädde knappar i en maskin. Ett idylliskt litet stall fanns också. Från cirka tio års ålder var jag ständigt i stallet och senare fick jag en egen ponny. Honom älskade jag över allt annat.

Att få växa upp i ett stall är fantastiskt. Jag önskar att alla barn som tycker om djur skulle ha den möjligheten. En hobby som innebär frisk luft, motion, att vara i naturen och lära sig ta ansvar. Fodra, mocka, rykta, rida. Bygga hagar, måla, sopa stallgången, ta in och ut hästar ur hagen. Hjälpa till att få in höet från ängarna (= blåsor i händerna) och åka traktor. I stallet fanns alltid att göra och livet blev aldrig långtråkigt.

Den sociala biten fick vi på köpet då vi gjorde allting ihop. I stallboden spenderade vi mycket tid. Ibland hade vi fester där och innan vi red Luciatåg i samhället samlades vi alla och sjöng och fikade och drack glögg, som de äldre köpt ut. Det värmdes gott i kylan då man inte fick plats med så mycket kläder under Lucianattlinnet.

I stallet skedde också premiären för första berusningen. Min bästis var fyra år äldre och köpte ut mellanöl. Det smakade urk och jag tålde inte så mycket innan det vände sig i magen och kom upp. Men det var ändå ganska oskyldigt och harmlöst.

Intresset för killar började tidigt, men inget kom före stallet, så de fick vackert stå och vänta på stallplanen om de ville ses. Killarna var också äldre och hade bilar, vilket såklart gjorde

mamma orolig. Det blev fler och fler fester och Baccardi och Cola flödade på 70-talet. Det smakade bättre än mellanöl, men jag var fortfarande ganska måttlig.

Mitt umgänge var ju äldre och alkoholen blev ju då mer lättillgänglig, men jag tror ändå inte att det var någon nackdel. Killarna var mognare och tog mer ansvar för mig. Min bästa killkompis var mycket äldre än mig och kallade mig för lillsyrran och höll alltid ett vakande öga över mig, vilket gjorde att jag alltid kände mig trygg. Mamma tyckte förstås inte att det passade sig att jag var hemma hos honom.

Jag är uppväxt i ett hem nästan utan alkohol. Såg aldrig mina föräldrar dricka vin till maten eller gå till systemet bara för att det var helg. Men när de hade gäster, vilket inte var så ofta, bjöd de på nubbe och öl till maten, som alltid var en stek. Och grogg senare. Efter ett par nubbar fick min pappa dimmiga ögon. Jag kommer ihåg hur obehagligt det var och var glad att det inte hände oftare.

Vad jag vet så har ingen i släkten alkoholproblem, så jag antar att vi inte har den gen som behövs för att bli alkoholist. Om jag dricker för mycket mår jag dåligt i flera dagar. Kan inte förstå hur ångesten försvinner för en del då de dricker, då jag tycker att den ökar!

T

Jag började högstadiet utanför vårt lilla samhälle och en ny värld öppnade sig. Skolan kändes stor och skrämmande och det var höghus runt omkring. Som liten trodde jag att alla bodde i villa.

Jag så snus i taket i klassrummet och undrade om jag hamnat bland ligister. Jag hade verkligen levt i en skyddad verkstad! Men tiden gick och det var inte så hemskt som det verkade.

I gymnasiet, vid 17 års ålder, blev jag kär och flyttade hem till min kille som hade egen lägenhet. Han låg i lumpen och jag gick i gymnasiet. Undrar fortfarande hur vi kunde klara oss. Festandet var konstant, men inte överdrivet, och jag var måttlig som vanligt men märkte snart att min sambo hade dåligt ölsinne och ofta muckade bråk. Ibland försökte jag ta mig ur lägenheten, men han kom alltid ifatt mig och drog mig tillbaka i håret.

En gång tog han ner mig på golvet och satte sin fot över mitt ansikte (med sko på) och sa att han borde trampa till. Jag blev livrädd och fick inte riktigt ihop det. Han som var så snäll. Dagen efter överöste han mig med presenter och lovade att det aldrig skulle upprepas. Jag kan inte påstå att han var alkoholist. Han drack inte så ofta, men det räckte med de gånger det hände. Jag flyttade därifrån tre gånger och blev alltid övertalad att det skulle bli bra. Efter några år kom jag därifrån för gott. Jag insåg inte då vad jag vet nu, att ingen människa ändrar sitt beteende utan hjälp. Man är som man är. Har man dåligt ölsinne så har man. Har man ett missbruk så har man osv.

Sedan träffade jag min stora dotters pappa och han drack inte alls. Det var knappast någon i vårt gäng som gick på Systemet bara för att det var semester eller helg och det kändes helt naturligt. Vi gick skilda vägar efter nio år.

M

Snart träffade jag M på en privat fest. Vi kände till varandra sedan tidigare och som ung tyckte jag att han var så snygg. Liknade Mel Gibson med sina blåa ögon, tjocka vågiga hår och tatuerade armar. M:s liv kretsade kring 50-talet med en rosa Cadillac, Elvismusik, skinnväst, träskor, öl och cigg. Men vem bryr sig! Han var den finaste och snällaste raggaren i stan.

När han drack var han nästan ändå bättre, då han aldrig var sen att säga att han älskade både mig och min 6-åriga dotter. Han var fantastisk med henne. Lärde henne att både cykla och simma. Han var aldrig besvärad och snart hade vi flyttat ihop och var förlovade. Vad kunde gå fel...

Varje fredag kom det hem kassvis med öl. Det klickande ljudet vid burköppning hördes redan på morgonen. Och var vi någon annanstans var det alltid jag som körde. Vi var ofta på hans bästa polares landställe och där festade alla lika. Jag förträngde vad jag såg, ville inte se. Såhär skulle det väl inte vara jämt. Jag var lycklig!

Jag hade alltid overseende för att han var så snäll. Intalade mig att det väl inte var så farligt, han fick väl dricka om han ville. Det rörde väl inte mig eller min dotter. Och jag drack ju knappast alls. Så vem bryr sig... Självklart blev inte drickandet bättre, utan började också på vardagar. Men jag struntade i det, han jobbade ju så det kunde väl inte vara så farligt. Att nittiofem procent av alla alkoholister jobbar och bara fem procent sitter på parkbänken visste jag inte då. Och han var ju fortfarande lika snäll.

Snart tog M upp att han ville ha barn. Han hade ju inga barn och kände sig som en loser om han inga fick. Och han var ju så barnkär. Herregud, jag hade ju redan barn och kände instinktivt att jag inte ville riskera ännu en separation och i så fall bli ensamstående med två barn. Min magkänsla sa nej, men mitt hjärta sa ja. *Om* vi skulle separera så skulle i alla fall M ta sitt ansvar, tänkte jag. Han som var en så bra extrapappa till min dotter som inte ens var hans. Och jag förträngde återigen att han var alkoholist.

Alkoholist – ett sånt negativt ord! Det är så frånstötande och nedtryckande att det knappast går att tänka, än mindre säga.

Jag började skämmas för M, tyckte det var pinsamt att han alltid hade en öl i handen. Vi tvingades alltid ha koll på var det fanns en toa efter som öl-drickande är synonymt med spring på toaletten. M mådde dåligt innan han fick i sig något och var vi på semester började jag alltid med att ta reda på var man kunde köpa alkohol. Alltid först en öl. Det var bara att sätta sig och vänta på att M skulle dricka ur (vilket i och för sig inte tog så lång tid) innan vi kunde gå vidare. Sen uppsöka en toalett. Utan att förstå det hade jag blivit medberoende.

På Kreta hyrde vi en bil och körde upp på toppen av berget Tejde. På toppen var det is och bilen hade självklart inga vinterdäck. När vi slirade oss uppför de slingriga vägarna blev jag förbannad över att jag var tvungen att köra. Nu började jag på allvar att reta mig på detta ständiga drickande, men vad hjälpte det. Eftersom M lekte och badade i poolen min dotter och var som vanligt så bet jag ihop. Det skulle nog ordna sig. På planet hem såg jag svetten i M:s panna och förstod att ångesten var på väg. Jag köpte en whiskey åt honom. Visste ju att det blev bättre då.

Min dotter var ju så förtjust i M och jag var rädd att förlora en så gullig kille. Jag blev gravid och M gjorde allt för mig. Allt från fotmassage till att knyta mina skor. Så fick vi en söt liten dotter. Hon var väldigt lik M med massor av mörkt hår och ett litet Elvisleende. M var stolt som en tupp och eftersom jag blev snittad och inte ammade gjorde M det mesta med vår dotter. Han vyssade, matade och bytte blöjor. Jag hade det ganska bra och tror att vi var en lycklig liten familj. M glömde aldrig bort min stora dotter som nu var nio år.

Med tiden började jag klaga mer och mer på hans drickande och han var mer och mer hos grannarna, som inte heller spottade i glaset. Ibland hämtade jag honom där och jag började känna mig som en tjatkärring med pekfingret i högsta hugg. Ibland kom grannarna till oss på morgonen och ville ha en whiskey redan klockan tio och så var drickandet igång igen.

Vår dotter blev större och började gå. Hon var fortfarande pappas flicka. Grannarna hade också barn, som var lite äldre, och ibland knallade papporna ut med ungarna på stan. Jag undrade jämt om M var tillräckligt nykter så att inget skulle hända. Tänk om hon sprang ut i

gatan och han inte hann reagera! Men som vanligt försökte jag intala mig själv att det nog inte var någon fara.

I min enfald och blåögdhet ville jag att vi skulle flytta. M var alldeles för mycket med grannarna. Jag försökte prata med dem och sa åt dem att vara snälla och inte bjuda M på så mycket alkohol, att istället skicka hem honom när det börjar bli sent. De tog självklart illa upp och idag förstår jag att det inte är någon annan än han själv som för glaset till munnen och dricker. Vet nu att det inte spelar någon roll var man bor. Beroendet försvinner inte för att man flyttar, en alkoholist hittar alltid nya jämlingar. Kände mig desperat och rädslan för en separation kröp närmare.

En natt ramlade M ur sängen med en duns. Jag flög upp. Vår dotter, som sov i sin spjålsäng, hade inte vaknat. M började skaka och krampa. Det såg ut som om han lyfte från golvet en bit. Herregud, han hade fått ett epileptiskt anfall! Min första tanke var att ringa 112, men jag hejdade mig. Jag var undersköterska och hade nyligen slutat på akuten där jag jobbat ett par år. Jag kände så gott som alla ambulansförare. Skamkänslorna kom. Ville inte visa vilka problem min sambo hade. Epilepsi är vanligt hos dem som dricker. Jag tog puls och blodtryck hela natten och vakade över honom. Jag var livrädd och ångrar fortfarande att jag inte ringde efter ambulans. Då hade han vaknat på sjukhuset, blivit utredd och fått göra en datortomografi av hjärnan. Men kramperna avtog och resten av natten blev lugn.

Jag fick upp honom i sängen och frampå morgonkvisten vaknade han och var i det närmaste som vanligt. Herregud vilken natt! Jag ville helst slå honom, skrika att han var ett jävla fyllo, men jag bara grät och försökte att osammanhängande förklara vad som hänt. Men som vanligt var det jag som överdrev... Han hade ju inget minne av vad som hänt och ingen synlig skada. Nu fanns ingen journal och inga bevis. Och han trodde inte på mig. Försökte berätta för M:s syskon hur det låg till, men det blev jag som fick skit för det. Hur kunde jag säga att M var alkoholist?! De ville såklart inte att brorsan skulle vara alkoholist, utan förnekade som så många andra. Han jobbar ju, sköter sig, är så snäll och bussig och leker med barnen. Så bröts min kontakt med dem.

Vi gled ifrån varandra mer och mer. M var mer och mer hos grannarna, sa att han inte trivdes hemma. Såklart, de klagade ju aldrig på hans drickande. Det kändes som om han la skulden på mig. Att det var mitt fel. Jag kände mig misslyckad. Alla gillade M och kunde inte förstå mig.

Ville inte förstå. Jag började ringa runt till beroendekliniker, gick på föredrag om missbruk, gick på möten för anhöriga och läste en massa böcker om missbruk. Det måste ju gå att få hjälp! En gång tvingade jag med M på ett föredrag. Var naiv nog att tro att det kanske skulle hjälpa. Vi levde varsina liv och hade inget gemensamt. Jag som ville resa och se mig omkring. M som la pengar på bilar, öl och cigg. Men jag var svag nog att kämpa vidare. Kunde vi inte gå i familjerådgivning? Men M vägrade och jag förstår nu att det inte skulle ha hjälpt. Jag älskade mina barn men kände mig lurad, övergiven och misslyckad och grät som vanligt.

Vår dotter var fyra år när M flyttade och därefter hade vi henne varannan vecka. M ville så gärna ha henne och hon ville nog helst vara med honom. Så jag förnekade och slog ifrån mig att hon kanske for illa. Hon var inte stor när hon började klaga över illamående. Konstigt, hon mådde sällan illa hos mig. Hon berättade att hon ibland sov med en hink nedanför sängen. Anade någonstans att det kunde vara psykiskt men slog bort de tankarna. M blev ihop med en bekant till mig. Nu kändes det lite lugnare då jag visste att hon inte hade några alkoholproblem.

Ganska snart slutade hans nya att följa med på semestern. Vår dotter var själv med sin pappa på bilträffar och marknader med husvagnen. Min oro steg, men jag tänkte som vanligt att han ju inte hade dåligt ölsinne och att han aldrig skulle göra henne illa. Men vad skulle hända om han somnade, om det skulle börja brinna, om det kom en tjuv eller om någon galning fick tag på vår dotter? Hur skulle han kunna skydda henne om han var full? Och jag som inte ville ”tjafsa” och säga något till M. Han ville ju verkligen ha henne. Och jag behövde också vara barnfri och ledig. Förnekelsen kom gång på gång och år ut och år in.

Vår dotter sa inte mycket om hur det var hos sin pappa. Och om hon nån gång sa något ville jag knappt lyssna. Med tiden började hon hitta på fler och fler ursäkter för att slippa vara hos M men jag nonchalerade hennes önskan. Ett barn ska väl ha lika mycket kontakt med båda sina föräldrar och dessutom hade hon ju alltid varit pappas flicka och så förtjust i honom. Och M skulle aldrig släppa henne frivilligt. Den onda cirkeln fortsatte. Vår dotter både ville vara med sin pappa och inte ville.

Kommer ihåg när jag och svägerskan var i Grekland när barnen var fem år och Vår dotter grät och tjtade om att hon ville till pappa. Då fick hon ringa och prata med honom. För visst behövde hon sin pappa trots allt. Men jag ville utvärdera henne och gick till vårdcentralen så att prover togs. Blev inte illamåendet bättre skulle det göras en gastroskopi i magen längre

fram. Då jag förstod att hennes symtom kunde vara psykiska fick hon träffa en barnpsykolog. Efter några besök vägrade hon att gå dit mer och M blev arg för att jag kopplat in psyk. Inget fel upptäcktes och M var nöjd men blev ändå irriterad på mig.

Åren gick och alla runt omkring oss ”höll färgen”. Vår dotter fick sitta i kläm. I 14-årsåldern blev hon mer och mer nedstämd och började vägra att åka till M. Nu var hon så stor att hon själv fick bestämma. Men hon vågade såklart inte själv prata med sin pappa om varför. Hur skulle jag handskas med detta? Allt jag sa till M var ju mest för att jävlas enligt honom. Jag ringde till ungdomsmottagningen och fick en tid och gick själv dit. Berättade om situationen för kuratorn, som talade om för mig att han var skyldig att göra en anmälan till det sociala. Jag blev förtvivlad och ångrade genast att jag gått dit. Sociala! M kommer att bli galen! Och jag kommer att få skulden som vanligt! Kuratorn förklarade gång på gång att jag gjort det enda rätta. Vår dotter for illa. Tankarna rusade i huvudet. Så illa var det väl ändå inte... Eller? Jag måste i alla fall ringa M och förvarna om att socialen skulle kontakta honom. Min magvärk var konstant och jag sprang mest på toa. Kände sån olust. Vad hade jag ställt till med?

Jag blev förstås utskälld efter noter och var inte vatten värd efter detta. Jag fick ta emot många skällsord och tog bara emot dem utan att försvara mig. Vid en stunds eftertanke slog det mig – konstigt, det är han som dricker men det är jag som blir utskälld!

Vår dotter bodde nu bara hos mig och illamåendet hade upphört men hon var väldigt nedstämd. Orkade inte plugga längre, umgicks mindre och mindre med kompisar. Tyckte inget var roligt och sov aldrig en hel natt. Hon blev utredd och fick diagnosen depression. Hon bad själv om att få hjälp. Mediciner och samtal sattes in.

Jag kan inte säga att det var M:s fel men han var en stor del av problemet. Men det hade han ju självklart ingen insikt i alls. Hans flickvän, som nu blivit hans fru, berättade att M sagt: ”Undrar varför inte min dotter vill vara här. Jag har ju aldrig varit dum eller gjort henne något.” Förnekelse... Ett barn som upplever att en eller – ännu värre – båda föräldrarna ändrar beteende, till exempel somnar, sluddrar och vinglar. Som aldrig vet hur dagen ska bli. Tilliten förstörs.

Ingen förälder skulle ju lämna ett barn ensamt på semestern, men ett barn som bara har en full pappa med sig är lika övergivet som om det hade varit ensamt!

Vår dotter har senare berättat att när hon var på semester med M, då hon var i 8-10 års-åldern, fick hon hjälpa honom i säng och när hon försökte väcka honom så gick det inte. Då gick hon ut på campingplatsen själv på kvällen och vid ett tillfälle var det en någon i en vit skåpbil som stannade och försökte få in henne i bilen! Och detta berättade hon aldrig! Hon bedyrar att inget hände och gode gud låt det vara sant! Hon sa ibland att hon inte ville åka på semester med M om ingen annan var med.

Varje gång hon kom tillbaka till mig drog jag instinktivt en lättnadens suck. Puh, allt hade ändå gått bra. Men jag som vuxen lät det ändå ske. Fast vi var separerade var jag ändå medberoende. Jag tyckte synd om M och ville att han skulle ha kontakt med sin dotter. Det var väl bättre att ha en pappa som drack än ingen pappa alls... Eller? Och han var ju så snäll och ville sin dotter så väl.

Hon höll sig undan mer och mer och kom med ursäkter för att inte gå dit. Hon undvek att svara i telefonen när han ringde. Och jag försökte med: ”Du kan väl i alla fall gå dit och äta middag ibland och komma hem sen?” ”Nej, jag vill inte”, blev svaret.

Vår dotter bär på en enorm skuld och stora samvetskval över att hon inte vill träffa sin pappa. Ibland säger hon att han får skylla sig själv. Att det är respektlöst att han fortsätter att dricka när hon är där. Att hon retar sig på att han försöker dölja ölöppnandet genom att sätta på vattenkranen, klicket hörs ändå. Att han väljer ölen framför henne.

Det som stör mig mest är hur mycket andra runt omkring får lida. Barn, släkt, sambos, arbetskamrater m.fl. Att de närmaste drabbas av depression, ångest, magkatarr, sömnlösa nätter, skuld och samvetskval.

Vår dotter säger att hon inte bryr sig, men självklart vill hon ha en pappa som man kan lita på och slippa skämmas för. Och det stör mig att vi vuxna (inklusive jag själv) inte gör något. Vi står bredvid som medberoende och förtränger. Vem hjälper barnen? Ingen!

Jag får leva med mitt dåliga samvete att jag inte gjorde något tidigare, mycket tidigare. Och Ms fru sa att hon undrade hur det skulle gå när hon inte längre följde med på semestern. Jag lägger ingen skuld på henne. Men hon levde ju med honom och såg hur det var. Varför stod hon inte upp och sa att det är olämpligt att vår dotter var ensam med M på semestern? Alla håller bara andan och hoppas att det ska gå bra. Var finns vi vuxna som ska skydda barnen? Ingen vågar lägga sig i. Hur ska då barnen våga säga ifrån?

Jag försökte prata med M igen men helst pratade jag med hans fru, som också försökte prata med honom. Hon fick honom i alla fall att säga till vår dotter att han förstod varför hon inte ville vara där. Och hon svarade: "Det är lugnt." Vad skulle hon säga? Hon skulle aldrig våga säga som det var. Och hon som så många andra barn ville inte göra sin förälder ledsen, utan tog hellre på sig sorgen själv.

Och vad hjälpte det vad han sa en gång när han ändå inte hade insikt och förstod problemet. Han la ju hellre över skulden på någon annan, ofta mig.

R

Jag gick ut en kväll med några vänner till en av de många kvarterspubarna i samhället. De pubarna är aldrig bra om man vill slippa fulla människor, men ibland ett enkelt alternativ på grund av närheten hem. Nu var det karaokekväll och extra roligt och fartfyllt. Jag mötte en massa människor jag inte sett på länge och i folkmassan fick jag syn på R. Han var bland det manligaste jag sett. Vackra stora ögon, vita tänder och vältränad kropp.

Tror jag blev förälskad direkt.

Vi pratade hela kvällen och klockan gick alldeles för fort. En gammal pojkvän var på samma pub. Han drog mig åt sidan och ville prata. – Snälla Anette, ta vem som helst men inte R, han är stans alkis! Typiskt ett ex, tänkte jag. Han är bara svartsjuk.

Puben började stänga och R berättade att han precis köpt en Dodge Viper som blivit utnämnd till världens häftigaste bil. Och jag som gillar allt som brummar följde gärna med till garaget för att kolla. Men först gick vi hem till mig och hämtade hunden. R var en riktig djurvän och klappade henne oavbrutet.

Vi höll varandra i hand och det kändes så naturligt och enkelt. Både bilen och ägaren var fantastiska, men sen var det dags att gå hem. R ville bjuda på middag nästa dag och jag tänkte att det väl inte kunde vara så farligt. Han var en hejare i köket och han gick ut och handlade en extra gång till min hund, leverpastej som han glömt. Hon skulle också få något gott!

Det serverades varken vin eller öl till maten utan bara läsk eller vatten. Mina tankar gick till mitt ex som varnat mig för Rs alkoholvanor. Han visste uppenbarligen inte vad han snackade om. Skönt! Jag hade träffat en ödmjuk, fin, generös djurvän som inte drack. Jag var lycklig!

Vi tillbringade nästan all tid ihop och det kändes som om han var min själsfrände. Han var barnkär och underbar med min dotter. Han bjöd in hennes kompisar och målade sin haka och lekte Humle och Dumle. Min hund fick sova på hans huvudkudde, det kom inte på fråga att hon skulle sova på golvet.

Veckorna gick och efter cirka en månad kom jag hem en dag och han var full! Han stank sprit, ögonen var röda och han kunde knappt gå. Vad hade hänt? Hade det hänt något? Fick ur honom att han inte mådde bra. Det var jobbigt på jobbet. Han oroade sig för sina barn. Han hade ont i knäna. Han tyckte så mycket om sin gamla mormor och var rädd att hon skulle dö. Han trivdes inte i sin lägenhet osv, osv. Han drack dygnet runt i cirka en vecka och sjukskrev sig för ryggen.

Jag var förtvivlad. Kunde inte få ihop de två personligheterna. Men han bedyrade sin kärlek till mig och jag var förälskad. Det här måste jag hjälpa honom med. Det var säkert en engångshändelse.

När han slutade dricka var han full av ånger och skam och det tog säkert en vecka innan han blev som vanligt igen. Han jobbade och varje kväll tränade han. Veckorna gick och allt var mysigt och romantiskt igen. Han fick mig att känna mig som en prinsessa. Kallade mig för Sockerhumlan, det sötaste ord han kunde komma på.

Efter cirka en och en halv månad var det dags igen. Jag hade nästan glömt hur han kunde bli. Min oro var total. Vågade knappt lämna honom. Han var aspackad och vad som helst kunde hända när han var i det tillståndet. Han skulle vara ett lätt byte om han gick ut. Rånad, misshandlad, överkörd. Han kunde somna i en snödriva och dö. Listan var lång och min oro växte.

Under perioderna drogs andra missbrukare dit. Både alkisar och knarkare fyllde hans hem. Han blev alltid utnyttjad för sin snällhet. Alla fick gratis sprit och många lånade pengar som han aldrig fick tillbaka. Och ofta försvann både smycken och pengar från lägenheten.

En gång uppstod ett allvarligt knivslagsmål med några andra hos honom. Både ambulans och polis tillkallades. Tack gode gud att min dotter var hos sin pappa när det var som värst. Men annars hade jag självklart inte varit där. Och många gånger var jag hos mig då perioderna kom. Orkade inte se och vara kvar, orkade inte heller lämna honom åt sitt öde. Kände ett ansvar för honom. Jag var alltså medberoende igen.

Varje gång återhämtade han sig. Otroligt vad kroppen klarar av. Han bedyrade varje gång att nu fick det vara nog. Det skulle inte upprepas. Han lovade. Och jag önskade och hoppades. Och kärleken är blind.

Han måste få hjälp och jag skulle stötta och göra allt i min makt. Han måste läggas in på avgiftning, börja på AA-möten, börja på 12-stepsprogrammet. Vad som helst. Jag ringde upp några beroendekliniker. De var tydliga. *Jag* skulle inte ringa för honom. Jag kunde inte hjälpa. *Han* måste ringa själv och få hjälp. *Han* måste *vilja*. De sa att han visste vad han måste göra men inte ville.

Detta hade pågått i så många år innan jag kom in i bilden. Han lovade inte att sluta dricka helt. Han ville absolut kunna ta en öl ibland. Han skulle bli måttlig. Han sa att det skulle gå, bara det inte hände en massa tråkigheter hela tiden. Och det gjorde väl inget om han drack ibland. Han tyckte det var så bra att jag var måttlig med alkoholen. Han berättade om ett tidigare förhållande med en tjej som var alkoholist, enligt honom. Han var kär i henne men orkade inte med hennes drickande så han gjorde slut. När inte ens en alkoholist orkar ha ett sådant destruktivt förhållande, hur skulle jag då orka?

Hans mormor var så glad över mig. Hennes första fråga var: ”Du är väl ingen pub-tjej?” Då jag sa nej blev jag snabbt hennes favorit. Det kändes som hon tyckte att bara för att inte jag hade missbruksproblem så skulle Rs missbruk försvinna. Hans kompis fick mig att känna likadant. Bara R hade en bra tjej och var tillräckligt kär så skulle det bli bättre. Då hade han skäl att sluta dricka. Hur kunde ansvaret ligga hos mig? Jag började känna mig misslyckad som flickvän igen.

R hade två fina barn. Dottern var där på halvtid men sonen ville inte komma. Dottern borde inte vara där när R hade en period, men hon vaktade och ville skydda sin pappa. Älskade honom såklart. När en missbrukare inte ens kan sluta för sina barns skull måste suget vara fruktansvärt starkt!

Dottern verkade ha överseende och fick extra mycket pengar och hjälp på alla vis efter varje period, då skammen var som störst. Hon var glad att hennes pappa och jag var tillsammans så att vi nu var två som kunde hålla koll på honom. Jag var så kär att jag lät mig manipuleras.

Jag var så kär att jag fick sjuka tankar själv ibland. ”Lika bra att jag själv börjar dricka så att vi blir lika.” Självklart gjorde jag det aldrig.

Jag blev själv förvånad över hur jag resonerade ibland. Jag som var så vettig. Jag började skriva upp hans perioder och märkte att det slog till var femte vecka ungefär, och pågick i fem till sju dagar. Återhämtningen varade lika länge.

Han var populär både som pojkvän och på jobbet och vi alla höll honom bakom ryggen och försökte stötta. Vi var alla medberoende och blundade så länge vi orkade. Rs pappa och syster drack varje dag. Han var så arg och orolig för sin syster och tjatade på henne att hon skulle sluta dricka. Han drack ju inte varje dag. Han egen insikt var noll. Nu är både pappan och systemen döda på grund av sina missbruk.

Varje gång jag kom in i en period blev jag lika chockad och besviken. Som tur var tog jag mitt förnuft tillfånga och gjorde slut en dag. Flera år senare ringer han ibland på fyllan och känner sig ensam och saknar mig. Han kommer fortfarande med bortförklaringar och ursäkter och ser sig som ett olyckligt offer. Han vägrar att inse att han valt spriten istället för livet. Det är fortfarande lätt att tycka synd om honom och faktiskt gå på martyrskapet.

Att vara med en periodare är som att vara ihop med två olika personer. Den ena personen är underbar och den älskar man. Den andra personen hatar man. Under den bra perioden är man i början säker på att det aldrig kommer att hända igen. Efter ett tag har man klumpen i magen och tassar på tå så att inget ska hända. Väntan på nästa period är olidlig.

En periodare är den svåraste av alkoholmissbrukarna. Varken de själva eller omgivningen tror att det är så allvarligt och för en del kan de helnyktra perioderna vara långa.

B

Efter några år som singel gick jag till en dansrestaurang. Jag kom in genom dörren, hängde av mig jackan och vände mig om. Jag såg dig direkt. Du satt ensam vid baren. Jag liksom drogs till dig, gick fram och började prata. Du hade DET. Du såg trevlig ut och var lite äldre. Klockan var över midnatt och du verkade inte ens påverkad. (Många har druckit alldeles för mycket vid den tiden) Vid sista beställningen ville du inte ens ha mer öl, du var nöjd och verkade måttlig. (Det måste jag sms:a till mina vänner.)

Min policy har alltid varit att inte ta med nån karl hem första kvällen. Men du verkade så oskuldsfull på något vis, så den regeln var som bortblåst. Du följde med mig hem. Du var så gullig, ödmjuk och lättsam. Innan du gick bestämde vi att vi skulle ses på kvällen.

Nu ringde jag runt till mina väninnor. ”Jag har haft en karl här i natt och han var inte full!” Min förmåga att träffa män som drack för mycket var både jag och mina kompisar medvetna om. Kände mig lite stolt och glad. Jag kanske var naiv, men det kändes som om jag kanske hade hittat rätt.

På kvällen gick vi på restaurang. Det var lättsamt och trevligt och det kändes som om vi hade känt varandra länge. Du berättade att du höll på att separera och var i färd med att sälja lägenheten. Jag blev själv förvånad då jag sa: ”Bo hos mig så länge.” Men så blev det. På grund av omständigheterna och att det kändes så bra flyttade du in till min dotter och mig på en gång. Mina vänner och släkten tyckte att jag gjort ett kap. Det finns ju ändå inga garantier och lägenheten var min. De gånger jag väntat och sedan flyttat ihop hade det ju inte hållit i alla fall. Åren går och vad har man att förlora? Och min dotter hade ju heller inget emot att du var där.

Allt kändes på allvar bra. Du skulle bli min sista partner och detta skulle vara för evigt. Du var egen företagare och slutade ganska tidigt på dagarna. Efter jobbet köpte du tidningen och satte dig på puben och tog en öl eller två, aldrig mer. Du varvade ner en stund. Vad skulle jag säga om det? Många tog ju en öl hemma efter jobbet, det spelar väl ingen roll var man dricker den...

Min väninna började ifrågasätta att du satt på puben varje dag. Jag försvarade dig och sa att du aldrig kommit hem full och att jag aldrig behövt hämta hem dig. Du bara läste klart tidningen innan du kom hem. Jag var överkänslig som vanligt. Bestämde mig för att sluta noja och ge detta en chans.

Du ingav trygghet, kändes trogen och stabil. Precis vad jag behövde. Jag var inte så förälskad att jag hade hjärtklappning och jag kände mig inte blåögd. En förälskelse går över. Detta var djupare och stabilare, det var jag säker på. Vårt familjeliv rullade på och vi hade det bara trevligt och mysigt. Vi var gulliga mot varandra.

Vi hade inte varit ihop så länge då jag en morgon fick se dig stå i skafferiet. Jag var på väg till toaletten och klockan var inte mer än halv sju. Du ryggade snabbt tillbaka när jag gick förbi. Kände på en gång att något var fel. Du gick snabbt till jobbet och jag öppnade skafferidörren. Där hade jag en bag in box med rödvin. Intill den stod en temugg med några droppar vin i. Jag hade gått förbi och avbrutit dig. Herregud! Jag började gråta och fick en klump i magen. Varför ville du ha vin klockan halv sju på morgonen? Du körde ju bil till jobbet.

Varningsklockorna började ringa. Men jag ville så gärna att det skulle vara vi. Jag orkade inte med en alkis till. Jag orkade inte tro att det var på något annat vis än en engångshändelse och lät bli att konfrontera dig. Jag förnekade vad jag sett. Jag överdrev säkert som vanligt. Var ju expert på att förstora saker. Du verkade ju så ordentlig och snäll. Jag kom aldrig mer på dig i smyg.

Du, jag och min dotter reste till Rom. Där vandrade vi runt från morgon till kväll. Vi började alltid med att beställa en öl till dig. De flesta människor drack väl på sina semestrar så varför inte du? Du blev varken full eller otrevlig. Ibland funderade jag över hur du kunde tåla så mycket alkohol, men det var bäst att inte tänka så mycket. Vi hade underbara dagar.

På kvällarna märkte jag hur trött du var. Du somnade oftast i soffan framför tv:n och jag undrade om du såg dåligt eftersom du kisade med ett öga. Du borde besöka en optiker. Min intuition sa mig att du nog inte var helt nykter, men jag sköt bort de känslorna. Dina goda sidor övervägde och ingen märkte något. Innan du fick min lägenhetsnyckel hade jag ju också berättat lite om mina tidigare män och sagt att jag inte står ut med någon som dricker. Du hade bedyrat att så inte var fallet med dig.

Men du sa också att dina överkänsliga barn tyckte att du skulle lägga in dig på behandlingshem. Jag kommer ihåg att jag tänkte ”Varför då?” Det finns ingen alkoholist som tycker att han eller hon är alkoholist om de inte kommit till en enorm självinsikt och kan erkänna, som man får göra på AA-möten. ”Jag heter... och är alkoholist.” Ingen som jag känner har kommit så långt.

Vi hade ofta middagar då vi spelade kort med våra vänner och ingen la märke till något oroväckande. Och du drack inte mer än nån annan. Mina kompisar var väldigt förtjusta i dig och glada för min skull.

Du köpte en kolonilott som vi älskade. Du som snickare gjorde huset så fint. Det var två rum och vi hade en öppen spis, en stor altan och 400 kvadratmeter tomt. Nu hade vi både ett landställe och en fin lägenhet. Nu hade vi någonstans att ta vägen.

Som ensamstående var det alltid en press att hitta på något på loven. Nu kom min dotter cyklande med kompisar och vi grillade, rensade ogräs, vattnade, planterade, plockade massor av hallon och äpplen. Och det var mycket festande med grannarna. Min hund hade det också mysigt och visste precis var tomtgränsen gick.

Det var sommar och härligt och jag drack också lite vin varje dag. Du drack inte mer än mig – trodde jag. Men jag märkte mer och mer att du inte hängde med. Du kom inte ihåg vad man sagt, glömde saker som du gjort och det gick inte att lära dig något nytt. En dag när en väninna och jag kom förbi dig i stugan och fikade och pratade, ringde du mig dagen efter och undrade om dina föräldrar eller någon annan varit i stugan eftersom det stod kaffekoppar framme... Du pratade med grannarna om att få ta några tegelpannor. Jag sa att ni nyss hade pratat och då gick du och hämtade dem. Nästa dag hörde jag hur du frågade grannen om du fick ta några tegelpannor. Jag började skämmas. Vad skulle grannarna tro?

Min väninna och jag bokade en billig weekendresa till London och överraskade våra män. Vi skulle ha så kul och mysigt med lite miljöombyte. Medan killarna satt på Londons pubar för min väninna och jag omkring och shoppade. Alla trivdes och var nöjda och glada.

På morgonen möttes vi i hotellets frukostmatsal. Du såg ut som vanligt och skulle just till att dricka kaffe, men dina händer skakade så att kaffet skvimpade över. Herre Gud! Måtte inte de

andra märka något! (Vilket de självklart gjorde.) Jag pladdrade på och försökte få all uppmärksamhet på mig. Jag undrade om jag skulle fråga om de kunde servera sprit till frukost men avstod. Du såg skamsen ut och jag insåg att du hade abstinens. Vi hade ju haft så trevligt och jag ville inte förstöra den känslan. Ingen sa något om det inträffade och jag skyndade på sällskapet så att vi kunde komma ut och sätta killarna på puben.

Min väninna sa aldrig något om händelsen, men jag insåg ju att hon förstod hur det låg till. Vi kom hem och allt blev som vanligt. Vi hade varandra, våra barn, dina barnbarn och kolonilotten. Du skötte ditt jobb, körde bil varje dag och spårade inte ur.

Jag började hitta whiskeyflaskor lite överallt. En under din huvudkudde. I din bil. Bakom plankor i källaren på kolonilotten. I innerfickan på din jacka. Alla var tomma.

Jag kände mig som en snokare och samtidigt kände jag en stark oro och försökte prata med dig. Utan resultat. Jag grät mer och mer och du tyckte att jag grät utan anledning. Jag började få väldiga diarréer och fick ofta åka hem till lägenheten själv. Och du hade självklart inget emot att jag åkte hem. Då kunde du ju dricka i fred.

En gång när dina föräldrar kom till stugan och hälsade på började jag helt plötsligt gråta. Du sa att ”det är inte så lätt att må bra när Anette inte gör det”. Ännu en gång kändes det som om det var mitt fel att du drack. Dina föräldrar undrade vad det var för fel på mig. Jag sa att jag inte visste.

Min äldsta dotters fästmans föräldrar bodde i Holland på grund av arbete. Vi blev alla ditbjudna en weekend. Vad kul, vi skulle få se Holland! Du ville inte följa med utan hellre bygga och fika på kolonilotten. Jag ville så gärna ha dig med men insåg att det var lika bra att du stannade hemma. Visste ju inte hur du skulle bli eller hur svårt det skulle vara att få tag i alkohol i smyg från morgon till kväll. Döttrarna och svärsonen och jag åkte själva. Och du skulle fixa klart verandan och ha middagen klar till mig när jag kom tillbaka. Jag kände mig orolig för att lämna dig, men det var ju bara för några dagar.

Vi hade en härlig helg med båttur på kanalerna, ridning och promenader på Amsterdams gator. Jag ringde hem till dig och ville berätta om allt jag var med om, men fick aldrig något svar. Ja, ja, du höll väl på och spikade utan att höra. Men magkänslan sa något annat... När

planet landat ringde jag igen för att säga att jag snart var hemma. Inget svar. Hoppades att middagen var klar. Jag klev in i en tom lägenhet. Besvikelsen var stor. Vi hade ju bestämt.

Ledsen, irriterad och orolig cyklade jag iväg till kolonilotten. När jag kom fram kunde jag snabbt konstatera att inget nytt blivit gjort. Det var tyst och stilla. Nu hade jag hjärtklappning och blev rädd. Du kanske var död. Jag öppnade dörren till stugan och där låg du helt utslagen! Jag ropade och knuffade på dig men fick ingen respons. Du var aspackad! Lukten av fylla och instängt slog emot mig. Vad skulle jag göra nu? Skulle jag ringa efter hjälp? Men du andades, pulsen var jämn, du snarkade och mumlade. Det blev nog bättre om du bara fick sova ruset av dig. Jag kröp ihop intill dig så att jag kunde hålla koll.

Du sträckte upp båda armarna i luften och försökte fånga något som inte fanns. Denna fina, snälla, givmilda man var också alkoholist. Jag grät och undrade om världen bara bestod av alkisar eller om det var fel på mig. Min terapeut hade sagt att alkoholisterna ofta är känsliga, underbara människor. De kompenserar med att vara extra bussiga så att man lättare ska ha överseende med deras missbruk. Det är alltså inte så konstigt att man förälskar sig i dem. Men jag hade ju själv inga problem med alkohol och jag är inte uppvuxen i en sån miljö. Varför kunde jag inte bli kär i en ”normal” man. Jag hade för länge sen bestämt mig för att jag var trött på dessa män och efter var och en sagt att aldrig mer...

I gryningen var vi båda vakna. Du sa ”Hej, är du här”, som om inget hade hänt. Jag var arg och besviken, hade längtat hela helgen och det borde du också ha gjort. Men jag fick inte fram ett ljud. Du vrålade plötsligt ”Aj!”. Jag flög upp och du berättade att du ramlat på cykeln samma dag som jag for. Jag hjälpte dig upp och förstod att det var revbenen. Säkrast att köra in dig till akuten. Trasiga revben kan punktera lungorna. Tre revben var brutna och som snickare blir man sjukskriven och har ont ett par månader. Jaha, då blev det svårt att få kolonistugan klar på länge. Stackars dig. Du hade sån otur. Nu kunde du inte jobba och tjäna pengar heller.

Förstod att du knappt ätit heller så jag började med att åka och handla mat. Min service mind var igång igen. Jag gjorde matlådor, plockade ogräs, hjälpte dig med påklädning osv. Såg sällan att du drack något nämnvärt och undrar än idag hur du bar dig åt med smygandet. När jag frågade om du druckit när jag kände lukten så tittade du mig rakt i ögonen och nekade. Man varken tror eller vill tro att en människa ljuger en rätt i ansiktet. Jag tyckte det var

hemskt med alla dina lögner och kunde inte förstå varför du ljög om allt. Men nu vet jag att det igår i sjukdomsbilden.

Revbenen blev bättre och efter ett antal veckor ville du fixa taket. Du ramlade ner. Körde dig till akuten igen, men nu var jag så irriterad att jag bara släppte av dig och åkte hem igen. Vi skulle ju ha vänner på middag och spela kort... Du hade en revbensfraktur igen. Vi spelade kort och åt utan dig och jag skämdes. Om du inte hade druckit hade det ju aldrig hänt. Du smådrack hela tiden och jag började inse att jag aldrig sett dig helt nykter. Du sov och drack. Var aldrig hungrig. Jag och dina föräldrar gjorde allt för att hjälpa dig. Din mamma sa jämt: ”Stackars B. Han har alltid haft sån otur.”

En morgon när du vaknade tittade du så konstigt på mig och sa: ”Du har hela huvudet fullt av vita maskar!” Jag blev chockad. Och jag blev chockad över mig själv, som lät mig manipuleras av dig då du sa att det inte var någon fara med dig. Du förstod ju att det bara var fantasier och behövde inte åka till något sjukhus. Jag som var en klok undersköterska, som dessutom arbetat på akuten och sett det mesta. Hur kunde du övertyga och lugna mig? Vi åkte inte in.

Förstår nu att om du blivit rädd – som du bedyrade att du inte blev – var du ju tvungen att erkänna dina problem och göra något åt dem. Då var det lättare att blunda och fortsätta som vanligt. Och lättare för mig också att blunda och fortsätta som vanligt. Otroligt men sant! Din förnekelse var så total att du inte hade några problem med att köra bil. Du bad sällan mig att köra. Hur kunde du köra omkring med mig och min dotter i bilen?! Hur kunde jag låta dig köra omkring med oss?! Förnekelse från oss båda två!

Vi var fortfarande mycket på kolonilotten. Grannarna undrade hur det stod till med dig och jag skyddade och försvarade dig så gott jag kunde. En tidig morgon vaknade jag av att du skakade täcket. ”Det är tusentals flugor, ser du inte! Och hela taket är fullt av insekter!” Jag hade sett folk dö i delirium, en slags cirkulationskollaps då hjärnan får hallucinationer. Och även om inte du var rädd, så jag var jag nu livrädd. Fick en akut tid på vårdcentralen och fick med dig efter övertalning. Doktorn frågade om du såg insekterna tydligt. Du svarade att du såg vingar, ben, ögon, ja allt. Du sa också till läkaren att du bara drack öl! Vi fick en remiss till missbruksakuten på St. Göran.

Klientelet i väntsalen var bedrövligt. Du reagerade också och frågade mig om du verkligen hörde hemma där. Där var proppfullt med utslagna människor. En del skrek och bråkade, andra skakade. En ung kille, som gick på både knark och alkohol, grät. Efter flera timmar kom vi in till en kvinnlig läkare. Jag berättade om hallucinationerna och minnesluckorna och hon förklarade att detta var början till alkoholdemens. Du satt tyst och någon var ju tvungen att berätta som det var. Jag kände mig som en tjallare och förrädare.

”Vi har egentligen inga platser, men eftersom du skakar lägger vi in dig över natten.” Lättad tog jag farväl och tänkte att nu får du hjälp och jag ska göra allt jag kan för att stötta. Vi kommer att få det så bra.

På morgonen ringde avdelningen för att höra när jag kunde komma och hämta dig. Personalen berättade att du blivit sämre och dessutom ramlat och slagit i huvudet. De hade gjort en datortomografi på huvudet och sövt ner dig så att kroppen inte skulle bli så ansträngd vid ”dillet”, som är ett livshotande tillstånd. Visste inte vad jag skulle säga, men tackade och la på.

Oron spred sig i hela kroppen. Börjad tänka på när jag jobbade på Karolinskas vuxenakut och vid ett tillfälle hade hand om en ung man som jag tog puls och blodtryck på var tionde minut. Han hade kommit in med polisen, som lämnar personer till sjukhuset när de är så fulla att de inte vågar ha dem i sina egna fylleceller. På sjukhuset får de ett VIP-rum med endast en madrass på golvet så att det ska vara lättstädad från kiss och bajs. Jag han bara komma in för tredje gången till den unge mannen så var han död.

Det var oundvikligt att fundera på om du skulle gå samma öde till mötes. Nu återstod att ringa till dina barn och din oroliga mor och berätta. Din mamma kollapsade och kunde inte förstå. Hon hade aldrig märkt något och skyllde på din gamla fru. Det var hennes fel. Det var hon, som flygvärdinna, som tagit hem en massa alkohol. Allt var hennes fel! Sanningens ögonblick var svårt att hantera. Sanningen gör ont och det är där förträngningen kommer in i bilden.

Du var nedsövd i fyra dagar innan du blev utskriven. Läkaren berättade att du haft tur som var vältränad sen tidigare, då du spelade i Allsvenskan. Det är svårt att förstå hur idrottsmän kan ha alkoholproblem. Självt kan jag inte gå till gymmet på flera dagar om jag tagit några glas vin en kväll.

Nu var du helt avgiftad och det var första gången på väldigt många år. Jag var väldigt glad. Köpte bullar till personalen och åkte för att hämta hem min nyktra kille. När jag kom fram hade du redan gått! Kände ilskan stiga. Du kunde väl ha ringt och meddelat så att jag sluppit åka! Jag var så besviken. Du hade inte en tanke på mig! Jag förstod att du åkt till kolonistugan. Jag åkte dit.

Jag fick en chock. Hade aldrig sett dig i så dåligt skick. Du var gråvit i ansiktet, förvirrad och kunde inte gå ordentligt! Du hade ju självklart fått lugnande för att kunna avgifta, men hur kunde de släppa ut dig alldeles ensam i detta skick? Du svamlade och kunde inte fästa blicken. Det var så obehagligt!

Jag ringde dina barn och bad dem komma så fort de kunde. Kunde inte riktigt förklara hur du var och önskar så att jag hade filmat dig. För innan barnen kom hade det mesta av medicinerna gått ur kroppen och du var mer lik dig själv. Du hade så många som stöttade. Barn, mig, föräldrar och vänner. Men självklart tog alla väldigt illa vid sig och din dotter bara grät. Stackars dem som inte har någon. Du hade ju så många och så mycket att leva för. Nu skulle det väl ändå bli bra snart. Jag insåg att jag aldrig tidigare träffat dig helt nykter och min väninna varnade mig för att jag kanske inte skulle gilla dig nu. Utan sprit i kroppen var du ju någon annan.

Du är vad jag kallar för smygalkoholist. Du hade alltid haft så bråttom ut på morgonen, ville inte ens ha en kopp kaffe först. Nu vet jag att du hade en whiskeyflaska i bilen. Men nu var du avgiftad och hädanefter skulle du gå till kommunens öppna beroendeklinik fyra dagar i veckan för samtal, blåstest och antabus. Självklart följde jag med första gången. Du såg så fräsch och glad ut och sa att du mådde så bra. Puh! Detta var verkligen en ny chans. För dig, för mig, för dina barn, barnbarn och föräldrar. Nu skulle vi umgås utan alkohol, för vi andra skulle gladeligen låta bli vi också. Det var absolut inget problem för mig om jag aldrig någonsin mer drack.

Vi hade så många planer. Vid pension skulle vi bo i utlandet på vintern och på sommaren skulle vi komma hem till Sverige och bo i vår gulliga kolonistuga. Vi skulle leva lyckliga i alla våra dagar!

Du ville alltid gå till mottagningen på morgonen. Du blåste för att det skulle kontrolleras att du var helt nykter innan du fick antabus, eftersom hjärtat annars kan rusa och i värsta fall stanna. Alla var väldigt noga med att förklara detta för dig. Sen fick du din antabus.

Efter ett par dagar sa du att det här ju var lätt som en plätt och att du inte ens var ett dugg sugen på alkohol. Jag var så glad, men undrade om det verkligen kunde vara så lätt... Ett par dagar senare var vi åter på plats på mottagningen och du blåste negativt på nytt. Du vände dig mot mig och sa: ”Där ser du att jag inte dricker!” Jag kunde inte låta bli att undra om det skulle blivit utslag om det varit senare på dagen. Jag fortsatte för säkerhets skull att påpeka att du kunde dö om du drack. Men sa också att du var så duktig som lät bli. Duktig och ståndaktig! Nu hade det gått en vecka med antabus.

Jag kom emot dig för att ge dig en kram. Jag fick en puss och kände genast igen lukten. Allting liksom stannade upp. Jag fick andnöd och oron i magen var tillbaka likt en katapult. ”Har du druckit?” Du tittade mig rakt i ögonen. ”Nej, det har jag verkligen inte gjort!” Vad säger man då? Men varken vill eller tror ju att ens partner ljuger en rätt upp i ansiktet. ”Nähä”, fick jag fram. Jag förträngde ännu en gång sanningen, var fortfarande medberoende som så många gånger förr.

På kvällen satt jag och min dotter och såg på tv när du sa god natt och gick för att titta på fotboll i sovrummet. På morgonen åkte vi till mottagningen igen för att du skulle få blåsa och få din antabus. Blåsan gav utslag. Du gjorde inte en min. Personalen räknade ut att du måste ha haft 2,0 promille på natten för att ha så mycket på morgonen. ”Vad innebär det?” nästan skrek jag. De sa att om det varit jag hade jag troligen varit medvetlös. Vi lämnade mottagningen utan antabus. Jag grät hejdlöst, skällde och svor. Ditt jävla fyllo! Hur i helvete kunde du utsätta mig och min dotter för detta?! Du visste ju att det var livsfarligt att dricka med antabus! Vi hade kunnat hitta dig död hemma! Du måste ha varit sjukt van vid spriten eftersom du inte ens spytt, vad jag märkt. Bubblan brast och jag såg ingen återvändo. ”Ut härifrån ditt jävla fyllo!”

Än en gång kände *jag* mig misslyckad. Än en gång sprack mitt förhållande. Varför betydde jag inte mer än spriten? Ska det vara så jävla svårt att välja ett sunt liv? Man har ju bara ett liv! Alkohol borde vara lika olagligt som knark. För min del kan man gärna införa motboken igen. Vilket jävla missbruk!

Du flyttade till stugan med omedelbar verkan. Med sorg i hjärtat insåg jag att du var ganska obotlig. Du ville för lite själv. Du ville kunna ta ett glas ”ibland”. Efter ett tag fick jag höra att du blivit av med körkortet för tredje gången. Nu skulle det förmodligen bli fängelse.

Fina, gulliga, mjuka, omtänksamma du. Men även snälla kan ha ett missbruk.